

ſtemmelſer, der vare vedtagne ved Afgjørelſen af Sogneforſtanderſkabet eller Landvæſenſkominſſionen, naar der ikke var indtraadt ganſke færtilge Forandringer i de faktiſke Forhold, ſaaledes at dette begrundede en Underſøgelſe og en ny Paakjendelſe af Sagerne. — Med diſſe ſaa Ord ſkal jeg foreløbig anmode det ærede Thing om at lade dette Lovforſlag gaae igjennem i den Skikkelſe, hvori det her er fremkommet.

Mourier-Peterſen: Jeg erkjender fuldſtændigt, at vi her i Landet, navnlig i Syſland, trænge haarbt til Lovgivningsbeſtemmelſer med Henſyn til ſaadanne Veie, der ikke egne ſig til Optagelſe paa Regulativerne for de offentlige Biveie, men dog ere af en ſaadan Beſtaffenhed, at det Offentlige bør tage ſig af dem. Med andre Ord, vi ſavne Beſtemmelſer om en fjerde Slags Veie. Naar jeg gaaer ud herfra og mener, at dette burde have været Lovforſlagets egentlige Opgave, troer jeg ikke, at det har været ganſke helbigt i Løsningen deraf. Min første Indvendning mod Lovforſlaget er, at det kun omhandler en enkelt Deel af diſſe Veie, nemlig ſaadanne, ſom Flere afbenytte, uden at de tjene til almindelig Færdſel, de ſaakaldte fælles Veie, der føre til Tørve-moſer, Kjør, Udmærker o. ſ. v., hvad Lovforſlaget mindre helbig har benævnt private Veie. Men foruden denne Slags Veie gives der navnlig i Syſland en ſtor Deel offentlige Veie, der tjene til Afbenyttelſe, men ſom dog ikke egne ſig til Optagelſe paa Regulativerne for de offentlige Biveie. Endvidere findes der Veie, hvortil Lovforſlaget heller ikke har taget Henſyn, ſom kun een Mand har Nytte og Brug af, men ſom han dog er berettiget til at fordrø iſtandsſat af Andre, ſ. Ex. Veie til Udſlyttergaard, ſom uden Tvivl efter de ældre Lovbeſtemmelſer ſkulde iſtandsſættes og vedligeholdes af Bylauget til den udſlyttede Gaards Markſkiftel, men hvorom der i den nugjældende Lovgivning ikke havet tilſtrækkelig tydelige Beſtemmelſer. Det er ubilligt, at en ſaadan Gaard, fordi den ved Udſlytningen har erholdt ſine Marker i en Afkrog, ikke ſkal erholde Hjælp til Iſtandsſættelſen og Vedligeholdelſen af den Veie, der fører til Eiendommen, medens dog Gaarden ſkal bidrage til

Iſtandsſættelſen og Vedligeholdelſen af Sognets øvrige Veie. Men foruden denne Hovedindvendning mod Lovforſlaget, at det ikke har været udtømmende med Henſyn til de Veie, der burde henhøre under ſamme Kategori, har jeg ogſaa en anden Indvendning at gjøre mod Lovforſlagets Beſtemmelſer med Henſyn til Veibyrden. Diſſe gaae ud fra det efter min Mening mindre rigtige Princip, idetmindſte et Princip, der ikke harmonerer med den øvrige Lovgivning om Veivæſenet, at nemlig Veiene ſkulde vedligeholdes af de Enkelte, der bruge dem, og i Forhold til den Brug, de gjøre af dem, iſtedetfor at Veiene ſkulde vedligeholdes af de Beboere, gjennem hvis Kreds eller Diſtrikt ſaadanne Veie gaae. Jeg troer, at vi paa ingen Maade paa denne Baſis kunne opſtille Regler med Henſyn til Veibyrden. Efter min Formening burde de med Veipligten forbundne Byrder fordeles alene efter Hartkornet, ogſaa hvad denne Klasse Veie angaaer, og jeg ſeer ikke, at der er nogen Grund til at opſtille et nyt Princip, forſkjelligt fra det, der gjælder med Henſyn til de tre andre Klafſer af Veie, ligefra Hovedlandveie til de offentlige Biveie. Det er ganſke viſt, at naar man vil lægge en Fordeling til Grund for Veibyrden efter Hartkornet, vilde mange Hartkornsbrugere komme til at bidrage til Iſtandsſættelſen af Veie, ſom de ikke have Brug af; men anderledes er det jo heller ikke med Hartkornets Deeltagelſe i Bidraget til de andre Veie, lige fra Hovedlandveiene til Biveiene, eller ſtrængt taget med Fleertallet af Hartkornsbidragene. Og vilde vi lægge Lovforſlagets Beſtemmelſer til Grund med Henſyn til Veibyrden, vil det føre til mange Ubilligheder og Ulemper i de enkelte Tilfælde, ikke at tale om, at det vil blive høiſt vanſkeligt at faae en rigtig Fordeling, overensſtemmende med den Brug, ſom de Enkelte gjøre af Veiene. Naar vi nemlig betragte den Klasse af Veie, ſom Lovforſlaget egentlig har for ſig, nemlig de ſaakaldte Fællesveie, kan den ærede Forſlagsſtiller være overbevist om, at det vil i mange Henſeender være umuligt, ſelv med den beſte Villie, at træffe den rette Afgjørelſe i Henſeende til Veibyrden. Der er ſ. Ex. en Veie, ſom fører til en Moſe, ſom Flere benytte;